

N. 182

ΒΙΟΣ & ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Pe
221/2
X 803

ΝΙΚΩΝΟΣ ΤΟΥ "ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ,,

ΒΙΟΣ & ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΩΝΟΣ ΤΟΥ 'ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ,

26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΝ ΣΠΑΡΤῃ
ΒΙΒΛΙΟ-ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Κ. Γ. ΣΤΑΣΙΝΑΚΗ
1904

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΕΝ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΑΥΤΟΥ ΤΗ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ἐν τῇ ἐσπερινῇ μετὰ τὸν προοιμιακόν
Τὸ Μακάριος ἀνήρ, εἰς τὸ *Κύριε ἐκέκραξα*, ἰστώμεν στίχους ε'
καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια

Ἦχος β' — Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε ἐπινεύσει θείῃ κόσμου τὴν τερπνότητα πάτερ, χαίρων ἐξεφυγες· τότε προστίμησας τῆς εὐσυχώρου ὁδοῦ, τὴν στενὴν καὶ ἐπίπονον, καὶ λίαν τραχείαν. Ὅθεν φροντιστήριον ψυχῶν κατέλαβες, θεῖον ἐνδυσάμενος σχῆμα, τῇ ἀποφυγῇ καὶ γυμνώσει, πάντων τῶν παθῶν, Θεομακάριστε.

Ἰνα θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, στέφανον ἀμάραντον δόξης, καὶ τρυφὴν ἀληκτον, εὖρης ἐγκατέλιπες, πατρίδα, γένος, σπογγήν, γεννητόρων, Μακάριε, καὶ δόξαν καὶ πᾶσαν, ἄλλην ἡδυπάθειαν, ἄρας ἐπ' ὧμων σου, πάτερ, τὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος· καὶ σαρκοῦς τὰ πάθη νεκρώσας, ἄγγελος καθάπερ ἐπεβίωσας.

Ὡς περ φαεινότατος ἀστήρ, ἐξ Ἑώας, Πάτερ, ἐκλάμψας, πρὸς δύσιν ἔσπευσας, πάντας πρὸς μετάνοιαν ποδηγετῶν τοὺς λαούς, τῷ φωτὶ τοῦ κηρύγματος· καὶ πόλει Λακωνῶν, χαίρων τῷ Σωτῆρί σου ναὸν ἀνήγειρας· ἔνθα καὶ τὸν βίον τελέσας πρὸς τὰς αἰωνίους σκηνώσεις, Νίκων Θεοφόρε, μεταβέβηκας.

Ἔτερα προσόμοια

Ἦχος πλ. β' — Ὅλην ἀποθέμενοι.

Υψωσαν τὸ σῶμά σου, πόνοι καὶ πόνων οἱ τρόποι, καὶ τῶν τρόπων ἑλλαμψις, ἡ τῷ Θεῷ Πνεύματι ἀπαστράπτουσα,

ὑπὲρ νοῦν ἅπαντα, τῇ ἰσχύϊ ἠύγασε, θαυμαστῶς ἐμεγαλύνθη γάρ, ἡ θήκη νόματα, βλύζουσα πιστοῖς, ξένον θέαμα! πῶς τάφος οὐκ ἐπέδρησεν, ἡ λίθος κατέσχε τὴν δύναμιν· ἀλλ' ὡς καὶ πρὸ τέλους, μετάνοιαν ἐκραύγαζες ἡμῖν, ὡσαύτως νῦν πρὸς ἐπίγνωσιν, ἔλκεις μετὰ θάνατον.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ὅπου τὸ πα-
νάγιον, σκῆνος τεθησαύριστα τοῦ παμμάκαρος· ὃ τερ-
πνοῖς ἄσμασι, καὶ φαιδραῖς λαμπράσι, λιτανεύοντες βοήσωμεν.
Ἄγιε, πρόφθασον, καὶ τοὺς ἐν ἀνάγκαις ἐλέησον, καὶ κλύδω-
νος ἐξάρπασον, καὶ τῆς καταιγίδος τῶν θλίψεων, ἵνα τὴν τερ-
πνὴν σου, καὶ πάντιμον δοξάζομεν σορόν, καὶ τὴν εἰκόνα σε-
βώμεθα, μύρον ἀναβλύζουσαν.

Πλοῦτον ἀναφαίρετον, ἔχει σε πόλις Λακωνῶν, μάκαρ ἀξιά-
γαστε, φαيناῖς αὐγάζοντα ταῖς λαμπρότησιν· ἡ καὶ
νῦν βράβευσον, τὴν εἰρήνην, Νίκων· καὶ τροπαίων αὐτὴν ἔμ-
πλησον, ἐχθρῶν τὴν ἔπαρσιν, καὶ παρεμβολὰς κάμψας βέλεσι,
σὼν πρεσβειῶν, Πατὴρ ἡμῶν· καὶ τῆς συμπαθοῦς μεταδόσεως,
πλήσον τὰς καρδίας, ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε πιστῶς, ἐν
παρηρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. — Ἦχος πλ. δ'

Τοὺς βιωτικὸς θορύβους βδελυζόμενος, μακάριε, γονέων
φίλτρον, καὶ πατρίδα παρωσάμενος, Χριστῷ τῷ Σωτῆρι
τῶν ψυχῶν ἠκολούθησας, τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων ἀναλαβὼν.
Ὅθεν πάθη νεκρώσας τὰ τῆς σαρκός, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὸν
βίον ὡς δυνατὸν μιμησάμενος, σὺν αὐτοῖς ἐν οὐρανοῖς συνα-
γελάζῃ πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ
πόθῳ τελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην Σου.

Καὶ νῦν. — Ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν.

Εἰσόδος· Τὸ Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ Ἀναγνώσματα·

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν
βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ
ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία
σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων
ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα

παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέ-
ρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν
χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας
προσεδέξατο αὐτοὺς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμ-
ψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦ-
σιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν
Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν
ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι
 χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς
ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν,
καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται
τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειᾶς καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ
χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς· καὶ τῷ βρα-
χιονὶ ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ
ὀπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα,
δικαιοσύνην· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψε-
ται ἄσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον
δρεγγὴν, εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς
παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς
ἀπὸ εὐκύνχλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ
πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφθήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει
κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀπο-
τόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως· καὶ ὡς λαῖ-
λαψ ἐκλιμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία,
καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε
οὖν, Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνο-
τίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις
ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν καὶ ἡ δυνά-
στεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· Γῆ-
ρας γὰρ τίμιον· οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν
μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστί, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία
γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἡγαπήθη,

καὶ ζῶν μεταξύ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πανηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴ δὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα — ³Ἦχος β'

Αῖρησάμενος κόσμον, καὶ τὰ τοῦ κόσμου Ὅσιε, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἐπ' ὧμων ἀράμενος, ἡκολούθησας αὐτῷ, τῆς στενῆς ὁδοῦ καὶ τεθλιμμένης, ἀκλινὴς ὁδοιπόρος γενόμενος· καὶ νῦν ζωῆς τῆς αἰωνίου τετυχηκώς, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων τὴν μηνίμην σου, Νίκων, πατὴρ ἡμῶν.

³Ἦχος ὁ αὐτὸς

Ωσπερ τὸ πάλαι τοῖς λαοῖς, τὴν ὁδὸν τῆς Μετανοίας, ἐργοῖς τε καὶ λόγοις ὑπεδείκνυς, Νίκων πατὴρ ἡμῶν, οὕτω καὶ νῦν τοῖς ὑμνηταῖς σου νοερώς ἐριστάμενος, λύτρωσαι πάντας ἡμᾶς ἐκ τῶν παγίδων τοῦ βροτοκτόνου, διὰ μετάνοίας πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον χειραγωγῶν, ταῖς ἀλήπτοις εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

³Ἦχος ὁ αὐτὸς

Ξένην ζωὴν, καὶ ξένον τρόπον ἐπιτηδεύσας, πλοῦτον καὶ δόξαν, καὶ φίλτρον γονέων κατέλιπες, καὶ τῷ Χριστῷ ἡκολούθησας· πόλεις καὶ τόπους συνεχῶς διαμείβων, μακάριε, οὐκ ἔχομεν ὧδε βοῶν μετὰ Παύλου, μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητούμεν.

Δόξα — ³Ἦχος πλ. α'

Τῇ νῦν πανηγύρει συνδράμωμεν οἱ πιστοί· προτίθεται γὰρ ἡμῖν πνευματικὴ τράπεζα, καὶ κρατὴρ μυστικὸς, ἐξ ἡδέων ἐδεσμάτων, καὶ εὐφροσύνης πλήρης, ἡ μηνίμην τοῦ Θεο-

φόρου πατρός· οὗτος γὰρ ὁ καρπερόφρων οὐδὲν προτιμήσας τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, τὰ πάντα κατέλιπε· καὶ τοῦ Προδρόμου μιμητὴς γενόμενος, πρὸς Μετάνοιαν τοὺς πάντας παρακαλῶν ἐκκαύγαξε· μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Καὶ νῦν Θεοτοκίον — Μακαρίζομέν σε.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίρων τὸν τοῦ Κυρίου χρηστὸν, ζυγὸν ἐπ' ὧμων ἀναθέμενος Ὅσιε, πατρίδα, πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ γεννητόρων στοργήν, καὶ σαυτὸν ἡρνήσω, παμμάκαριστε. Διὸ κατηξίωσαι, κατοικεῖν εὐφραϊνόμενος, τὴν πρωτοτόκων Ἐκκλησίαν θεώμενος, τοῦ Δεσπότου σου καλλονὴν τὴν ἀνέκφραστον. Μέμνησο τῶν τιμώντων σου, τὴν μηνίμην αἰοῖδιμε, Νίκων, ὁσίων τὸ κλέος, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ρυόμενος, ἡμᾶς πάσης νόσου, καὶ κινδύνων, καὶ παντοίων δεινῶν καὶ θλίψεων.

Στίχ. Τιμίος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

Ζῆλον τὸν τοῦ Προδρόμου τῇ σῇ, ψυχῇ προθύμως ἐσχηκώς, Νίκων ὅσιε, τοῖς πᾶσι, μετανοεῖτε, καρποφοροῦντες Χριστῷ, ἔργα μετάνοίας ὄντως ἄξια, κηρύττων προέτρεπες, τοὺς λαοὺς εἰς ὑπόμνησιν, τῶν ἐπταισμένων, καὶ πρὸς βίου διόρθωσιν, ἐφ' οἷς ἡμαρτον, ἰλεοῦντες τὸν Κύριον. Τοῦτον καὶ νῦν δεόμεθα, δυσώπει πρεσβείαις σου, ὁδοὺς ἡμῖν ὑποδείξει τῆς μετάνοίας, ἐν πίστει τε, καὶ πόθῳ τελοῦσι, σοῦ τὴν θείαν καὶ φωσφόρον, πάτερ, πανήγυριν.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Δεῦτε Λακεδαιμόνων πληθὺς, οἱ ἐν ταῖς πόλεσι καὶ κώμας ἀθροίσθητε, συστῆσαι λαμπροφοροῦντες, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ Νίκωνος τοῦ Θεοῦ καὶ παμμάκαρος, πανήγυριν, μέλποντες, πρὸς αὐτὸν χαριστήρια· χαίροις ὁ μέγας ἀντιλήπτωρ καὶ πρόμαχος, τῶν τιμώντων σου, τὴν σεβάσμιον κοίμησιν. Νίκων ἀειμακάριστε, τὴν πόλιν σου φύλαττε, ἣν ἐκ πασῶν ἡρετίσω, ἐν ἣ καὶ πόνων κατάπαυσιν, τῶν σῶν ἔθου, Πάτερ, μεταβάς πρὸς ὃν ἐπέβεις, Χριστὸν, αἰοῖδιμε

Δόξα.—Ἦχος πλ. δ'.

Χαῖρε καὶ εὐφραίνου πόλις ἡ Λακεδαιμῶν, τοιοῦτον πολιοῦχον ἐκ Θεοῦ κληρωσαμένη, τὸν τῆς νίκης φερώνυμον, Νίκωνα τὸν ἐν θαύμασι μέγιστον· τῶν δαιμόνων ἐλαύνοντα φάλαγγας, καὶ νόσων παντοίων ἐξαιρούμενον. Αὐτὸν καὶ ἡμεῖς, μεσίτην προσάγοντες, αἰτοῦμεν δυσωπεῖν τὸν Χριστόν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.—Ἀνύμφευτε Παρθένε.

Ἀπολυτίκιον ἤχος γ'. Θείας πίστεως.

Χαίρει ἔχουσα ἡ Λακεδαιμῶν, θείαν Λάρνακα, τῶν σῶν λειψάνων, ἀναβρύουσαν πηγὰς τῶν ἰάσεων, καὶ διασώζουσαν πάντας ἐκ θλίψεων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας, Πάτερ, ἐκ πίστεως. Νίκων ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν.—Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασάν.

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον· μετὰ τὴν α'. στιχολογίαν.

Κάθισμα.—Ἦχος γ'.—Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀσπὴρ ἐξέλαμψας ἐκ τῆς Ἑφῶς, καὶ τὸν κόσμον ἠῤῥγασας, ταῖς φαιναῖς σου διδασκαίς, Νίκων, ὁσίων ἀγλαΐσμα, τῆς μετανοίας ἀδαοῦχε φανότατε.

Δόξα, καὶ νῦν.—Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ε'πελεύσει Πνεῦματος τοῦ Παναγίου, τοῦ Πατρὸς τὸν σύνθρονον, καὶ ὁμοούσιον φωνῇ, ἀγνή, ἀγγέλου συνέλαβες, Θεοκυῆτορ, Ἀδάμ. ἡ ἀνάκλησις.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν.

Ἦχος πλ. α'.—Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενος, καὶ Ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατεία τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας καὶ θαυμάτων ἐκ Θεοῦ, χάριν ἐδέξω θαυμάσιον, Νίκων, πατέρων τὸ κλέος, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων, τῶν εὐσεβῶς εὐφημούντων σε.

Δόξα, καὶ νῦν.—Θεοτοκίον

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ τὰ κύματα Ἀγνὴ καταπράυνον, τῶν ματαίων λογισμῶν· καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν, ἀνάστησον, Θεοτόκε· οἶδα γὰρ οἶδα, Παρθένε, ὅτι ἰσχυεῖς, ὅσα καὶ βούλοιο.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον.

Ἦχος πλ. δ'.—Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν πτωχείαν τὴν ὄντως τοῦ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντος ἀναλαβὼν, τὸν πλοῦτον κατέλιπες, καὶ τὴν δόξαν, Θεόληπτε, τὴν τῶν τεκόντων σχέσιν, καὶ ξένος γενόμενος, τόπους διαμείβων, καὶ Προδρόμου τὸν ζῆλον, μιμούμενος Ὅσιε, ἀνεβόας μετάνοιαν, ταῖς λαοῖς· ὡς ἂν ἔχοιεν, ἐτοιμῶς ὑπαντῆσαι Χριστῷ, τῷ Σωτῆρι, δόξαν τὴν Οὐράνιον, ταῖς πιστῶς μεταγνοῦσι παρέχοντι.

Δόξα καὶ νῦν.—Θεοτοκίον.

Τὴν ψυχὴν μου, Παρθένε, τὴν ταπεινὴν, τὴν ἐν ζάλῃ τοῦ βίου τῶν πειρασμῶν, νῦν ὡς ἀκυβέρνητον, ποντομένην τῷ κλύδωνι, ἁμαρτιῶν τε φόρτῳ, φανείσαν ὑπέραντλον, καὶ εἰς πυθμένα Ἄδου ἐλθεῖν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, πρεσβειῶν σου ἐλεεί, γαλήνην παρέχουσα, καὶ κινδύνων ἐξαίρουσα. Σὺ λιμὴν γὰρ ἀχείμαστος, πρεσβεύουσα τῷ σῶν υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον ἤχ. δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ δαίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

τὸ Πᾶσα πνοή· **Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν.**

Ὁ Ν'. Δόξα.—Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.

Καὶ νῦν.—Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ ἰδιόμελον ἤχος β'. **Ἀρνησάμενος κόσμον.** Ζήτηε εἰς τὴν λιτήν.
Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἀγίου.

Ῥοδὴ α'. ἤχ. πλ. δ'.—Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τῇ τρισηλίῳ λαμπιρόνι, πάνσοφε, καταλαμπόμενος, τὰ
τῆς ψυχῆς νέφη, τῆς ἐμῆς διάλυσον, τὸν νοῦν μου φωτα-
γώγησον, καὶ τὰ χεῖλη πρὸς ὕμνον, τῶν σῶν ἀγώνων διάνοι-
ξον, Νίκων θεοφόρε, πρεσβείαις Σου.

Τῆς οὐρανίου πατριᾶς τῷ ἔρωτι, κατασχεθεὶς τὴν ψυχὴν,
καὶ τὰ ἐκεῖ κάλλη, καὶ τὴν διαμένουσαν, ἐπιποθήσας
εὐκλειαν, ἐπιγεῖου πατρίδος καὶ γεννητόρων ἐμάκευνας, Νί-
κων, σεαυτόν, παναοίδιμε.

Τόπον ἐκ τόπου διαμείβων πέφευγας, τὰ παρατρέχοντα,
τὴν κοσμικὴν σχέσιν, ταῖς ἀποχωρήσεσι, σαφῶς ἀπο-
κρυβόμενος, καὶ μηδὲν τῶν προσύλων, τὸ εὐγενὲς ἐνυδρίσαι
σου, μάκαρ, τῆς ψυχῆς ἀνασχόμενος.

Θεοτοκίον.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ λελάληνται, ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ
τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμεί-
νασα, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ
Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Καταβασία.—Χριστὸς γεννᾶται.

Ῥοδὴ γ'.—Οὐρανίας ἀψίδος.

Τῶν δακρύων τοῖς ρείθροις, τῶν παθῶν κατέσβεσας, φλόγα
καὶ πηγὰς διδαγμάτων, Νίκων, ἀνέβλυσας, σκευὸς γενό-
μενος, χωρητικὸν χαρισμάτων, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Θεο-
μακάριστε.

Εἰς Ἐφᾶς εἰς Δύσιν, διαδραμὼν ἅπαντας, τῷ τῆς μετα-
νοίας κηρύγματι κατεπύρσευσας. Ὅθεν κατὰλληλον, τῇ

πράξει εὖρες τὴν κλῆσιν, μετανοίας, Ὅσιε, δειχθεὶς φερώνυμος.
Τοῦ Προδρόμου τὸν ζῆλον, ἐν τῇ ψυχῇ θέμενος, Πάτερ, τὴν
δευτέραν ἐν κόσμῳ, Χριστοῦ ἐμφάνειαν, προανεκήρυττες,
καὶ μετανοίας ἀξίους, ἐκ καρδίας, ἔλεγες, καρποὺς ποιήσατε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε μόνη τεκοῦσα, τὸν τοῦ παντὸς Κύριον, Χαῖρε τὴν
ζωὴν τοῖς ἀνθρώποις ἡ προξενήσασα. Χαῖρε κατὰσκιον
καὶ ἀλοτόμητον Ὅρος. Τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, χαῖρε,
Πανάμωμε.

Καταβασία.—Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Κάθ. Ἦχος α'.—Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Τὸν ζῆλον τοῦ σεπτοῦ Βαπτιστοῦ ἐμιμήσω, καὶ κόσμῳ
τὴν φοικτὴν, καὶ δευτέραν τοῦ Κτίστου, ἐμφάνειαν ἐκή-
ρυττες, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐκταύγαζες. Νῦν ποιήσατε καρποὺς
ἀξίους Κυρίῳ, μετανοίας τῆς ἀπὸ καρδίας τελείας, πατὴρ
ἡμῶν ὅσιε.

Δόξα, καὶ νῦν.—Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον, ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἰκτερον
αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθάνουσαν,
ἀπωλείας, πανάμωμε· καὶ ἐν ᾧ με τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου,
ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, φοικτῆς ἀποφάσεως.

Ῥοδὴ δ'.—Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἀληθῶς ἐφιέμενος, γνώσεως, μακάριε, πράξει γέγονας θεω-
ρίας σου ἐπίβασις, τοὺς Ἑλλήνων λήρους παρωσάμενος.
Τῆς καρδίας τὰ ὅμματα, πράξεσιν ἐνθέοις προκαθαίρομενος,
προεμήνυες τὰ μέλλοντα, ὀπτικὴν διάνοιαν προσκτη-
σάμενος.

Τῆς ἀγνείας τῷ ἔρωτι, τὴν ψυχὴν τρωθεὶς, θερμῶς ἤκο-
λούθησας, τῷ Χριστῷ καὶ εἰσελήλυθας, εἰς νυμφῶνα
δόξης, παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἰλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος·
καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου, ὁ θεός, πρεσβείαις τῆς τε-
κούσης σε.

Καταβασία.—Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης.

Ῥοδὴ ε'—Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι,

Η πόλις Λακεδαίμων, ἐκτήσατό σε προστάτην, καὶ μεσίτην, ὅσιε, πρὸς τὸν θεὸν ἀκαταίσχυντον.

Πληγέντα τὸν εἰς σέ, παροινήσαντα θεηλάτως, ταῖς εὐχαῖς ἀνέβρωσας, καὶ σὲ τιμᾶν παρεσκεύασας.

Νᾶν πανευκλεῆ, ἀνεστήλωσας τῷ Σωτῆρι, νᾶος ζῶν καὶ ἔμψυχος, προχρηματίσας, θεσπέσιε.

Θεοτοκίον.

Ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησας, ἄχραντε Θεοτόκε, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ζωοποιοῦντα τὰ σύμπαντα.

Καταβασία.—Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Ῥοδὴ ε'—Ἰλάσθητί μοι σωτήρ.

Εἰδόξασέ σε Θεός, ὁ δοξασθεὶς σου τοῖς μέλεσιν, ἐν τέρασι θαυμαστοῖς. Διὸ καὶ τῷ κίονι, ὅπως χρηματίσῃ σοι, ἐν τῷ. θεῷ οἴκῳ, τὸ ἐλλείπον ἀνεπλήρωσας.

Ως ἄλλον σε Μωϋσῆν, ἡ Λακεδαίμων ἐγνώρισε, τὴν Αἰγυπτῶν τῶν παθῶν, πιέζοντα μάστιξιν, ἐνθέοις διδάγμασι, τοῖς τῆς μετάνοιας καὶ κακίας ἐξαίρουμένον.

Ως πρῶην, οὕτω καὶ νῦν, βοᾷ σοι, Νίκων μακάριε, ἡ Λακεδαίμων ἡ σή, λύτρωσαί με, δέομαι, πάσης παραβάσεως, μετάνοιας, πάτερ, τὰς ὁδοὺς ὑποδεικνύων μοι.

Θεοτοκίον.

Ρυσθείημεν τῶν δεινῶν, πταισμάτων, ταῖς ἱκεσίαις σου, Θεογεννήτορ, ἀγνή, καὶ τύχοιμεν, πάντα γνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως, τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκαθέντος υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Καταβασία.—Σπλάγγων Ἰωάν.

Κοντάχιον. Ἦχος πλ. β'—Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὴν ἀγγελικὴν μιμούμενος πολιτεῖαν, κόσμου τὰ περπνὰ ὡς σκύβαλα ἐλογίσω, μετάνοιας τὴν τρίβον δεικνύων ἡμῖν, Θεοφόρε Νίκων Ὅσιε. Διὰ τοῦτό σε γεραίρομεν, ἐκτε-

λοῦντες νῦν τὴν μνήμην σου· ὑπάρχεις γὰρ ὡς ἀληθῶς ἱμαμάτων πηγῇ.

Ὁ οἶλος

Τῷ Θεῷ ἀνατεθεὶς, πάτερ, ἐκ βρέφους, τὴν τοῦ βίου ἐκφυγὼν ματαίαν δόξαν, πᾶσαν ἀρετὴν ἐκ νεότητος διεφύμισας, ἐξασκήσας λαμπρότατα. Σταυρὸν δὲ ἐν τοῖς ὤμοις λαβὼν τὸν τοῦ Κυρίου, ταῖς τούτου, Νίκων, τρίβοις ὠδεύσας τρανῶς· μιμούμενος πᾶσαν τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τὴν παρρησίαν τε καὶ τὸν ζῆλον, τῆς μετάνοιας κήρυξ ἐδείχθης, κραυγάζων ἐν ταῖς πόλεσι. Μετανοεῖτε· ἤγγικεν ἡ τοῦ Χριστοῦ ἀπελεύτητος Βασιλεία ἡ οὐράνιος, τοῖς ἐν πίστει εἰληκρινεῖ δεχομένοις νῦν αὐτόν, καὶ καθαρῶ λογισμῷ. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν σφοδρὴν τῶν λειψάνων τῶν σῶν, προσκυνοῦμεν εὐσεβῶς· ὑπάρχει γὰρ ὡς ἀληθῶς ἱμαμάτων πηγῇ.

Τῇ κς' τοῦ Νοεμβρίου· Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε.

Στίχ. Οἱ Λακεδαίμων, οὐδαμῶς Δαίμων λάλοι.

Σοβεῖ γὰρ αὐτὸν τοῖς τεραστίοις Νίκων

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥοδὴ ζ'—Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ως ἐν ἄρματι πάτερ, ἀρετῶν τετρακτύϊ σὺ ἐποχούμενος, ἀνέδραμες εἰς ὕψος, Ἡλίας ὥσπερ ἄλλος, μελωδῶν τῷ Σωτῆρί σου· Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ζηλωτὴς ὥσπερ ἄλλος, ταῖς ποθοῦσί σε πάτερ, τὸ ράκος ἔλιπες, ἐν ᾧ σου τὸ σαρκίον, ἐκτρύχων καὶ πιέζων τὴν ψυχὴν διανέπαιες. Ὁ τῶν πατέρων βοῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῶν ἀγγέλων τὸν βίον, ἐπὶ γῆς βιωτεύσας, Νίκων μακάριε, σὺν τούτοις συνευφραίνῃ, ὁρῶν τοῦ σοῦ Δεσπότη, καλλονὴν τὴν ἀνέκφραστον. Ὁ τῶν πατέρων βοῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σοφίας ἐμπλήσον πάντας, καὶ δυνάμειος θείας, ἡ ἐνυπόστατος, Σοφία τοῦ Ὑψίστου, διὰ τῆς Θεοτόκου, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας. Ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία.—Οἱ παῖδες εὐσεβείας.

ᾠδὴ ἡ'—Ἑπταπλασίως κάμινον.

Τὸ καθαρὸν καὶ ἄσπιλον τῆς ψυχῆς περιβάλοιον, τὸ καρτερικὸν καὶ ἀπαθὲς σαρκίον σου, ὡς θεῖον ὠθησαύρισμα, ἡ Λακεδαίμων φέρουσα, καὶ σωματικῶν καὶ ψυχικῶν ἀλγημάτων, τὴν ῥῶσιν ἐξαιτεῖται, μελωδοῦσα συμφώνως· λαὸς ὑπερφουτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ἱαμάτων χάριτας, ἡ σορὸς ἀναδύζουσα, πᾶσαν νοσημάτων, καὶ παθῶν ἐπήρειαν, παντοῖαν τε κάκωσιν, καὶ μαλακίαν ἄπασαν, πάντων θεραπεύει τῶν πιστῶς μελωδούντων. Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερφουτε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπὲρ ἡμῶν ἰλέωσαι, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, τῶν καταφευγόντων, τῇ σῇ σκέπῃ πάντας· Ὅσιε, ὡς νίκης φερώνυμος, καὶ Θεῷ παριστάμενος, πάσης λυτρωθῆναι τῶν ἐχθρῶν κακουργίας, Δαιμόνων ἐπηρείας, καὶ ἀνάγκης καὶ νόσου, τοὺς πιστεῖ τὸ ὑμνοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νοὺς ἐξειπεῖν οὐ δύναται, τὸ φοικτὸν τῆς λοχείας σου, πῶς καὶ παρθευεῖς, μετὰ τόκον, ἄχραντε· ὡς μόνος ἐπίσταται ὁ τῶν ἀπάντων Κύριος. Ὅν ἰλεομένη μὴ ἐλλίπῃς, Παρθένε, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει τῷ υἱῷ σου βοῶντας, λαὸς ὑπερφουτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.—Θαύματος ὑπερφουτῆς.

ᾠδὴ θ'—Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Ἀμέσως ἀπολαύων, πάτερ, ζωῆς, ὑπὲρ ἧς ἡγωνίσω πρὸς δύναμιν, ἐπὶ τῆς γῆς, βίῳ διαπρέψας ἀγγελικῶ· καὶ μεταβάς, μακάριε, Νίκων, πρὸς ἀύλους διαμονάς, σωθῆναι Θεοφόρε, δυσώπει τοὺς ἐν πίστει, ἐν τῷ ναῷ σου προσεδρεύοντας.

Ἀγάλλῃ σὺν Ἀγγέλοις ἐν Οὐρανῷ, τῷ τῶν ὅλων Θεῷ παριστάμενος, καὶ ἐπὶ γῆς βρύει σου ἡ θήκη πᾶς δωρεάς, ἐν ᾗ σεπτῶς κατὰκειται, σῶμά σου τὸ ἅγιον καὶ σεπτόν, τοῖς πόθῳ προσιοῦσι καὶ φρόβῳ ἀπτομένοις, Νίκων παμμάκαρ, τῶν λειψάνων σου.

Δεχόμενος τῶν δούλων σου τὰς φωνάς, τῶν ἐκ πόθου τελοούντων τὴν μνήμην σου, ῥῦσαι δεινῶν, νόσων καὶ παντοίας ἐπιβουλῆς, ἰθύνων πρὸς μετάνοιαν, ὧν περ ἐξημάρτομεν εἰς Θεόν, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, πρεσβεΐαις εὐπροσδέκτοις, Νίκων, Ὅσιων ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Εἰ σοὶ τῆς παρθενίας τὸ καθαρὸν, ἐπιμήθη, Μαρία πανύμνητε· σὺ γὰρ Θεόν, μόνῃ συλλαβοῦσα ἄνευ σπορᾶς, σεσαρκωμένον τέτοκας, μείνας παρθένος παναληθῆς. Διό σε, Θεοτόκε, κυρίως ἀνυμνοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν καὶ δοξάζομεν.

Καταβασία. Μεγάλυνον ψυχὴ μου, καὶ τό, Μυστήριον ξένον.

Ἑξαποστειλάριον.—Ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῶν ἀσκητῶν τὸ κλέος, τῆς μετάνοίας τὸν λύχνον, τὴν τῶν θαυμάτων πλημμύραν, δαιμόνων, τὸν ἐλατῆρα, Λαχώνων πάντων τὰ πλήθη, πόθῳ σε, Νίκων, τιμῶμεν.

Ἔτερον ὅμοιον.

Ἡ θήκη ἐνθα σοῦ κεῖται, τὸ εὐκλεέστατον σῶμα, χάριτας βλύζει τοῖς πᾶσι, τῶν ἱαμάτων δαφυλῶς, τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίπτει, Νίκων αἰεὶ Θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων πᾶσαι, καὶ Ἀρχαγγέλων χορεῖται, ἀνευφημοῦσί σε κόρη, Μητὲρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, καὶ τῶν βροτῶν ἅπαν γένος, δοξολογοῦμέν σε πόθῳ.

Εἰς τοὺς αἶνους. Προσόμοια.

Ἦχος α'—Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν ἐρετῶν ἀπολαύων ἀμέσως Ὅσιε, τῶν ἐπὶ γῆς φωτίζεις, πάντων τὰς διανοίας, τῶν πιστεῖ ἐκτελούντων, μνήμην τὴν σὴν, Θεοφόρε πατὴρ ἡμῶν, καὶ τῷ ναῷ σου τῷ θείῳ πανευσεβῶς, ἀθροισθέντων παμμακάριστε.

Σὺ τοῦ Προδρόμου τὸν ζῆλον ἐκμιμησάμενος, Μετανοεῖτε πᾶσιν, ἀνεβόας παμμάκαρ, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· ἡ γὰρ Χριστοῦ, βασιλεία ἐφέστηκεν· ὃν ἐκδυσώπει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει δοξαζόντων σε.

Ἐκ τῆς Ἑφᾶς εἰς Δύσιν, πάτερ διέδραμες, καὶ μετανοίας πάντας κατεπύρσευσας λόγοις· ὡς ἄλλον Μωϋσῆν δὲ πόλις ἡ σὴ, Λακεδαίμων ἐγνώρισε· τὴν γὰρ παθῶν ἀποτέμνεις Αἴγυπτον νῦν, μετανοίας τοῖς διδάγμασιν.

Ἡ Λακεδαίμων σε πόλις, φρουρὸν πλουτήσασα, καὶ πολιοῦχον θεῖον, εὐχαρίστους προσάγει, φωνάς σοι, Θεοφόρε Νίκων ἀεὶ, ἀπὸ πάσης αἰρέσεως, κακοβουλίας τε πάντων τῶν δυσσεβῶν, ῥυομένη ταῖς πρεσβείαις σου.

Δόξα.—^αἮχος πλ. β'.

Σήμερον τὰ πλήθη τῶν πιστῶν συνελθόντα, τὴν μνήμην τιμήσωμεν, Νίκωνος τοῦ Θεοφόρου πατρός. Οὗτος γὰρ ἐμπρόνως τῶν ὀχληρῶν ἐπαναστάς τοῦ βίου, καὶ ἐγκρατεία τὸ σῶμα περιφραζάμενος, τὰς τῶν παθῶν κινήσεις, εὐχαῖς καὶ ἀγρυπνίαις ἀπενέκρωσεν. Ὅθεν καὶ χαρισμάτων οὐρανίων πλήρης γενόμενος, ἀπελαύνει πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων· καὶ πρεσβεύει Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.—Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος ψδὴ γ' καὶ δ'.
Ἀπόστ. καὶ Εὐαγγ. τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου.

ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΩΝΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ

ΕΥΡΕΘΕΙΣΑ ΕΝ ΤΗ ΜΟΝΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ (ΙΔΙΟΓΡΑΦΟΣ)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἀμήν. Ὡς ὁ Θεός, καὶ ἡ Παναγία Θεοτόκος ἠθέλησε, καὶ μετέφεραν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ἐδίδαχνα δύο χρόνους, ἔσθον καιρὸν τοῦ κυρίου Νικολάου τοῦ Κριτοῦ, ἐρχόμενος ἐγὼ εἰς τὸ Ἀμύκλειον, ἐπαράγγειλα τὰ λόγια τὰ θεϊκά. Τότε καὶ ἐσυμαζώχθησαν οἱ ἄρχοντες τῆς Λακεδαιμονίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Βαρβάρας, καὶ εἰπόν μου, πῶς εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν ἔπεσε τόσος θανατικόν, ὥστε ὅπου ἡμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ θάπτωμεν τοὺς νεκρούς. Τὸ λοιπὸν κάμε νὰ ἔλθῃς καὶ ἀτός σου μετ' ἐμᾶς, ἀλλέως τρόπου μισεύομεν καὶ ἡμεῖς ἀπ' ἐκεῖ. Εἰς τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἀπεκρίθην, ὅτι ἐπειδὴ καὶ ἡ ὀργὴ εἶναι θεϊκὴ, ἐσεῖς δὲν ἔχετε ποῦ νὰ φύγετε, διατί ὁ Θεός, ὅπου κατοικᾷ τοὺς οὐρανοὺς, κυριεύει καὶ τὴν Ἀνατολήν, καὶ τὴν Δύσιν, καὶ εἰς ὅποιον τόπον ἐσεῖς θέλετε υπάγει, εὐρίσκει σας. Ὅμως ἐσεῖς κάμετέ μου μίαν ὁμολογίαν ἰδιόχειρον, ὅτι νὰ μοῦ υπακούσετε σὲ ἐκεῖνα ὅπου μέλλω νὰ κάμω. Τὸ ὅποιον εἶναι τοῦτο· νὰ εὐγάλω τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν χώραν, νὰ υπάγουν ἔξω· καὶ τὰ μακελῖα ὅπου εἶναι πρὸς τὸν ἅγιον Ἐπιφάνιον, νὰ τὰ χαλάσουν, καὶ νὰ σφάζουν τὸ Σάββατον, καὶ νὰ ἐορτάζουν τὴν Κυριακὴν. Τότε καὶ θέλω σας κάμει καὶ ἐγὼ ὁμολογίαν ἰδιόχειρον, πῶς δὲν θέλει ἀπεθάνῃ ἄνθρωπος. Ὁ δὲ λαὸς εἰσήκουσέ μου, καὶ μετ' ἡγάπησε ὡς ἂν τὸ θυμίαμα, καὶ ἐγὼ ἐστάθην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Βαρβάρας ἀντάμα μετὰ τὸν Σκευοφύλακα, καὶ τὸν λοιπὸν λαόν, ἡμέρας καὶ νύκτας δέκα πέντε.

Ὁ δὲ Θεὸς ἔκρυψε τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἐλευθερώθησαν ὅλοι ἀπὸ τοῦ θανατικόν. Ὑστερα ἀπὸ τοῦτο ἐκάμαμεν λιτὴν εἰς τὸν φάρον. Ἐκεῖ ὁποῦ ἔστεκεν ὁ Σταυρός, ἐγὼ ἔβαλα θρονίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέβηκα, καὶ ἐπαράγγειλα τὰ θεῖα λόγια, καὶ ὄχι τὰ ἰδικά μου. Ἐγὼ δὲ ἐκήρυξα τέτοιαις λογῇς· Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς με ἐπάκουσε, καὶ ἐλευθερώθητε ὅλοι ἀπὸ τοῦ θανατικόν, ἤξεύρετε πῶς ἐδῶ, μέλλει νὰ γένῃ Ἐκκλησία εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος, τῆς Θεοτόκου, καὶ τῆς ἁγίας Κυριακῆς. Πάλιν ἄλλην ἡμέραν εὐγάλαμεν λιτὴν ἀπὸ τοῦ Καθολικόν καὶ εὐγαίνοντας ἐγὼ, ἐπῆρα εἰς τὴν πλάτην μου πέτραι, τὴν ὁποίαν φέρνοντας, ἔβαλά την εἰς τὸν Σταυρόν. Τότε ἐγὼ ἐκήρυξα εἰς ὅλον τὸν παρόντα λαὸν εἰς τὴν λιτὴν, ὅτι καθένας ὁποῦ ἀγαπᾷ τὸν Σωτῆρα, τὴν Θεοτόκον, καὶ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν, ἅς κάμῃ ὅ,τι κάνω καὶ ἐγὼ, διὰ νὰ κτισθῇ τοῦτος ὁ Ναός. Ἐδοήθησε λοιπὸν ὁ Θεός, καὶ μοῦ εἰσήκουσαν ὅλοι ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου καὶ ἔφεραν ὅλοι πέτραις, ὥς τε ὁποῦ ἔχωσα τὸν Σταυρὸν στὴν μέσην, με πέτραις λεπτήν. Ὅλοι δὲ αἱ χρῆσιμα γυναῖκες ἐγέμισάν τον ἕως τὴν κορυφὴν. Εὐρέθη καὶ τότε ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐμπόδιζε νὰ γένῃ ἡ Ἐκκλησία εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου ἐγὼ ἔδειξα. Καὶ ὁ Θεὸς ἤξεύρει πῶς ἐγὼ ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον μῆτε ἐκαταράθηνά τον, μῆτε εἶχα τίποτε καταπάνω του. Ὁ ὁποῖος ἐσυνέβη καὶ ἀπέθανεν. Οἱ δὲ ἄρχοντες, διὰ νὰ παίξουσιν τὸ τζουγκάνιον, δὲν με ἀφίνασι νὰ κάμω τὴν Ἐκκλησίαν. Τοὺς ὁποίους ἐπαρεκάλουν, λέγοντάς τους, πῶς ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ λόγου σας, εἰμὶ μόνον πέντε πήχαις, διὰ νὰ κάμω καμάραις καὶ ἐσεῖς νὰ διαβαίνετε ἀπὸ κάτω, μὴν ἐμποδιζόμενοι εἰς τὸ νὰ τζουγκανίζετε· ἡ δὲ Ἐκκλησία νὰ εἶναι ἀπὸ πάνω. Οἱ ὁποῖοι ἄρχοντες ἔδωκάν μου πέντε πήχαις. Ἐγὼ δὲ ἔστρωντας καὶ νὰ ἔλθω ἀπὸ τὴν καθολικὴν εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, ὅπου ἐμελλε νὰ γένῃ ἡ Ἐκκλησία, ἠῦρην πῆχαις εἴκοσι πέντε, καὶ πέτραις καλαῖς, καὶ μεγάλας. Κάποιοι δὲ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες ἐδοκίμασαν νὰ μάσουσιν ἀπὸ τοὺς λίθους διὰ ἐδικὴν τους χρεῖαν, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν. Ἡθέλησε δὲ ὁ Θεός, καὶ ἐμπήκασιν ὅλοι μέσα εἰς τὸν Ναόν. Διὰ δὲ ἐνυπνίου ὁ παντοδύναμος Θεὸς ὅπου καὶ ἂν τοῦ ἄρεσε λίθος, ἐνεφάνιζεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸν ἔφεραν. Εἰς δὲ τὴν ῥίζαν τοῦ Σταυροῦ ἦσαν δαίμονες, ὅσον ἕνα μῦδιον, ὅμοιοι τῶν ἀγριομελισσῶν, οἱ ὁποῖοι δαίμονες ἐκτύπησαν δύο ἀνθρώπους, καὶ ἔρριξάν τους εἰς τὴν γῆν. Θεοῦ δὲ βοηθείᾳ ἰατρεύθησαν· οἱ δὲ δαίμονες ἔφυγον. Ἀφόντις δὲ ἡ Ἐκκλησία ἐκτίσθη ἕως τὸν πάτον, ἦλθεν

ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίας Κυριακῆς. Τότε ἐγὼ ἐπαρεκάλισα τὸν Πρωτοπαπᾶν, διὰ νὰ λειτουργήσῃ. Ὁ ὁποῖος ἦλθε καὶ ἐλείτούργα, καὶ λειτουργῶντας, ἦλθασιν αἱ μέλισσαι, καὶ ἔπεσαν ὀμπροστὰ εἰς τὸν Πρωτοπαπᾶν, καὶ εἰς ἐμένα. Ὅπότεν δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ εἰπῇ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ Πρωτοπαπᾶς, ἔφυγαν ὅλα τὰ μέλισσαι, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ. Ὅταν δὲ οἱ κτιστάδες ἤθελαν νὰ κτίζουν, ἔκαμνε χρεῖα, ὅτι ἐγὼ νὰ σταθῶ σιμᾶ εἰς τὸ κτίσμα, ὁ ὁποῖος ἂν καλὰ καὶ εἶμαι ἀμαρτωλός, με ὅλον τοῦτο ἐπρογνώριζα ἕως ὅπου μέλλει νὰ φθάσῃ ἡ Ἐκκλησία· καὶ ἔτσι πιάνωντας βίσαλα ἄρχισα νὰ κτίζω. Κάποιοι δὲ ἀπὸ τὰ χωρία ἔλεγάν μου, πῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκατέβαιναν ἄστρον, καὶ ἐστέκετο ἀπάνω εἰς τὸν Ναόν· τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἐπίστευα, ὥστε ὁποῦ ἐπῆγα ἕως τὸν τίμιον Σταυρόν, καὶ ἐσταμάτησα ἐκεῖ, καὶ εἶδα τὸ ἄστρον, ὥσάν μοῦ ἐλέγασιν οἱ χωριάτες καὶ ἐπληροφορήθηκα.

Ἡ δὲ Ἐκκλησία ἐκτίσθη. Καὶ ὁπότεν ἐστήσαμεν τὴν τροῦλλαν, ἐπῆγα ἐγὼ εἰς τὴν Καθολικὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμα δύο βραδιαῖς· ἦτον καὶ τόσον σκοτάδι, ὅπου δὲν ἔδλεπεν ἄνθρωπος τὸν ἄνθρωπον. Ἐγὼ δὲ εἶδα τρία ἄστρον, τὰ ὁποῖα ἦλθασιν, καὶ ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ πέσιμον τῶν ὁποίων ἔγινε τόσον μεγάλον φῶς, ὥστε ὅπου ἐφάνησαν καὶ τὰ χωρία ἀπὸ τοῦ φῶς τῶν ἀστέρων. Ἐκραῖα ἀκόμη τὸν Σκευοφύλακα, καὶ εἶδε τὸ γεγονὸς φῶς, ἔβλεπα καὶ ἐγὼ τὰ σημεῖα, ὅπου ὁ Θεὸς ἔκαμνε, καὶ ἐθαύμαζα, καὶ ἐσπούδαζα με ὅλην μου τὴν ψυχὴν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Εἰς δὲ τὸν Σαμφὼν ἦσαν δύο κολλόναις, ἀπὸ ταῖς ὁποῖαις ἐπῆρε τὴν μίαν ὁ κύριος Μαλακινός, διὰ νὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸ σπίτι του. Ἐγὼ δὲ ἐπαρεκάλισά τον, καὶ μοῦ τὴν ἔδωκεν. Ἀκόμη τὴν ἄλλην κολλόναν ἐδοκίμασεν ὁ κύριος Ῥοντάκιος με ἑκατὸν ἀνθρώπους, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν. Ἐγὼ δὲ ἐπῆρα δεκαπέντε, καὶ ἐπῆγα, καὶ τὴν ἔφερα ἐκεῖ ὅπου ἦτον καὶ ἡ ἄλλη, καὶ ἐθαύμασαν ὅλοι τους, ὅτι ἐκεῖνο ὅπου δὲν ἐδυνήθησαν οἱ ἑκατὸν νὰ φέρουν, ἠμπόρεσαν οἱ δεκαπέντε με τὴν βοήθειαν τοῦ Σωτῆρος νὰ πάρουν. Ἀκόμη ἐγὼ πολλὰς βολαῖς ἐκτίξα μίαν πῆχυν καὶ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν εὕρισκα δύο, πάλιν ἐκτίξα δύο, καὶ ἠῦρισκα τέσσαρες. Ἐλειψεν ἀσβέστης, καὶ ἦλθεν ἀπὸ τοῦ Σκλαβοχώριον ἕνας ἄνθρωπος καὶ μοῦ ἔταξε τέσσαρα μῦδια. Ἐκείνην δὲ τὴν νύκτα ἐκατέθηκεν ὁ Σωτῆρας εἰς ἐκεῖνον, ὅπου εἶχε τὸν ἀσβέστην, καὶ τοῦ εἶπε. Αὐτὴν τὴν νύκτα πέρνω τὴν ψυχὴν σου. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ὅπου εἶχε τὸν ἀσβέστην, εἶπε πρὸς τὸν Σωτῆρα. Κύριε, ποῖος εἶσαι; Ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν ἐκεῖνῳ. Ἐγὼ

εἶμαι ὁ Σωτῆρας, τὸν ὁποῖον κτίζει ὁ Μετανοεῖτε εἰς τὸν φόρον τῆς Λακεδαιμονίας. Ἐσὺ δὲ ἔταξες αὐτῷ τέσσαρα μόδια μόνον ἀσθέστην, ἀλλὰ ὀλίγον ἐτάχθης, ἐπειδὴ ἔχεις ἓνα σπίτιον γεμάτων. Ὅμως ἐὰν θέλῃς τὸ καλὸν σου, φέρε ὅσον ἀσθέστην καὶ ἂν ἔχεις καὶ καύσαι ἀκόμη ἄλλα δύο καμίνια. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἑστωντας καὶ νὰ ἐξυπνήσῃ, εἶπεν. Ἐλεημονήσου με, Δέσποτα, καὶ νὰ δώσω ὅσον καὶ ἂν ἔχω ἀσθέστην, καὶ νὰ καύσω ἄλλα δύο καμίνια. Ἦλθε πάλιν ὁ Σωτῆρας εἰς ἐμένα καὶ λέγει μου. Συκώσου λοιπόν, κτίζε, διατὶ ἐγὼ ἐγνοιάσθηκα διὰ ἀσθέστην, καὶ μὴν λυπάσαι. Συκώσου λοιπόν, καὶ νὰ ἰδῇς τὸ ταχὺ πόσος ἀσθέστης ἔρχεται, καὶ καθάρισε καὶ σπίτι, διὰ νὰ τὸν βάλῃς. Ἐβαλά τον εἰς τὸ σπίτιον, καὶ ἔκτισα. Ἐκαύσα ἀκόμη ἐγὼ καμίνια πενήντα, καὶ πιστεύσατέ μου, πῶς ὁ Θεὸς δὲν με ἄφησε νὰ κάμω ξυλὴν διὰ νὰ κάψω τὸ καμίνιον. Εὐρέθη δὲ ἓνας ἄνθρωπος, καὶ ἔδωσέ μου τὴν. Τότε ἐγὼ ἐπῆρα ἐργάτας, καὶ ἔκτιζα ἀπ' ἐκεῖνο, ὅπου ὁ Θεὸς ἐπεμψε, καὶ ἐδίδαν εἰς τὸν ναόν. Τὸ ὁποῖον ἐσπούδαζα νὰ τὸ παραδώσω εἰς τὸν Σωτῆρα, διὰ νὰ μὴν τὸν ἔχω ἀντίδικον εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Ὅλων δὲ ἐκείνων ὅπου τὸν ἐσύνδραμαν ἀντάμα μου εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἐνθυμηθῇ καὶ ὁ Πρεσβύτερος, ὅπου λειτουργᾷ αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ ὁποῖος ἐφημέριος, ἀνίσως καὶ δὲν τοὺς μνημονεύῃ, νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως κατέμπροσθεν τοῦ φοβεροῦ Κριτοῦ. Ἀκόμη θέλω ἐγὼ ὅτι αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὸν θάνατόν μου, νὰ τὴν ἐξουσιάξῃ ὁ στρατηγός, καὶ ὁ κριτής, ὅπου ἤθελαν βαλθῇ, παίρνοντας ἀπὸ αὐτὴν, πέντε μετρητὰ κρασίον, καὶ ἓνα κοφίνιον μῆλα. Διατὶ ἐγὼ ἔκτισα αὐτὴν τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοὺς στρατηγούς, ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, καὶ ἀπὸ τοὺς κριτάδες. Ἀνίσως δὲ καὶ κανεῖς ἤθελαν ἀφήσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ εἰς τὰ σπίτια τῆς, μήτε ὁ πρωτονοτάριος, ἢ ὁ Διοικητής, ἢ ἄλλος κανένας ἀπὸ τοὺς πράττοντας εἰς κάθε λογῆς ὑπόθεσιν τοῦ κοινοῦ, τοῦτο νὰ μὴ τὸ δεχθοῦσιν ὁ στρατηγός καὶ ὁ κριτής, ἀλλ' ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡγοῦν οἱ Ἀδδάδες, καὶ Ἐφημέριοι, διὰ νὰ εἶναι ἀπείρακτοι, καὶ νὰ ἀπερνοῦσι μὲ εἰρήνην καὶ ἀγάπην. Καὶ νὰ μνημονεύουσι τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν στρατηγόν, καὶ τὸν κριτήν, ὅπου ἔχουν νὰ κάμουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ περισσότερον τὸν κύριον Βασίλειον τὸν Ἀπόκαυχον.

Ὅποιος δὲ ἤθελε παρέδῃ τοῦτον τὸν λόγον μου, ἢ ταύτην τὴν ἐντολήν, ἐμένα τοῦ ἀμαρτωλοῦ, καὶ ἤθελεν ἀδικήσῃ ἢ τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ τὰ σπίτια τῆς καὶ πειράξῃ τοὺς Καλογήρους, ὅπου κατοί-

κοῦσιν αὐτὸν τὸν Ναόν, ἢ τοὺς ἐφημέριους, νὰ εἶναι ἀναθεματισμένος ἀπὸ τὸν Πατέρα, καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἀκόμη θέλω, ὅτι νὰ εἶναι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δύο πρεσβύτεροι καὶ οἱ καθήμενοι Ἀδδάδες καὶ πρεσβύτεροι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ μὴ πειράζωνται, ἀμὴ νὰ καρποφοροῦσι διὰ τὴν ψυχὴν των, καθὼς ἔκαμναν καὶ εἰς τὴν ζωὴν μου. Ὅποτε δὲ ἤθελε λείψῃ ἢ ὁ Ἀδδᾶς, ἢ ὁ πρεσβύτερος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ μὴν ἀφίνουσι σὲ αὐτὴν ἄνθρωπον ἀνωφέλητον, ἀμὴ ἐκεῖνον ὅπου ἔχει ἀρετὴν καὶ εὐλάβειαν, νὰ προχειρίζουσιν. Ἀκόμη θέλω, καὶ ὀρκίζω, ὅτι ὁ πρεσβύτερος Γαβριήλ, καὶ ὁ Ἀδδᾶς Ἰαρίων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀντάμα μου, καὶ με ἐδούλευσαν, νὰ εἶναι εἰς τὸν Ναὸν ἀπείρακτοι, καὶ ἀνεμπόδιστοι ἀπὸ κάθε ἓνα ἕως τῆς ζωῆς των. Μετὰ δὲ τὸν θάνατόν τους νὰ βάνῃ ὁ στρατηγός καὶ ὁ κριτής ἀντάμα με τοὺς ἐντοπίους ἄρχοντας, ὅποιους καὶ ἂν εὕρωσι χρήσιμους ἀνθρώπους πρεσβυτέρους καὶ Ἀδδάδες. Καὶ ὅχι νὰ καθέζωσιν οἱ ἄνωθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνθρώπους διὰ μέσου τῶν κανισκίων, καὶ παρακαλέσεων, τόσον Ἀδδάδες, ὅσον πρεσβυτέρους ἀμὴ ἀνίσως καὶ οἱ προχειριθέντες εἶναι κακοί, νὰ διώχνωνται, καὶ νὰ βάνωνται ἄλλοι καλοί. Ὅλα τὰ εἰσοδήματα τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπου ἔκτισα τοῦ Σκλαβοχωρίου καὶ Παρωρίου, ἡγοῦν τὰ Μετόχια ἀντάμα με ταῖς εἰσοδαῖς των, νὰ ἀποθησαυρίζωνται, καὶ νὰ μαζώνωνται εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σωτῆρος, τόσον εἰσοδήματα τῶν ἀμπελιῶν καὶ χωραφίων καὶ ἐλαιῶν, ὅσον ἐμπασμα δένδρων καρπερίων καὶ ἀκάρπων. Οἱ δὲ Ἀδδάδες, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὅπου εἶναι εἰς τὸν Σωτῆρα, νὰ κάμνουσι τὴν κυδέρνησιν, καὶ νὰ ἔχουσι τὴν ἐπιμέλειαν ἐκείνων, ὅπου κάθονται εἰς τὰ Μετόχια. Ὁ δὲ στρατηγός, καὶ κριτής, ὁ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ὅς ἐχῇ δεσμὸν ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ἀπὸ ἐμένα τὸν ἀμαρτωλόν, ὅτι ὅλα ἐκεῖνα ὅσα ἐγὼ ἐδιώρισα, νὰ τὰ διατηρήσουν καὶ νὰ τὰ φυλάξουν ἀκριβῶς. Ἦγουν λέγω, νὰ κυτάξουν τοὺς Ἀδδάδες καὶ πρεσβυτέρους, νὰ εἶναι ἄνθρωποι χρήσιμοι καὶ ἀκατηγόρητοι, μαρτυρημένοι ἀπὸ ἀνθρώπους χρήσιμους, ἐπειδὴ καὶ εὐρίσκεται ὁ λαός μου στὴν μέσσην τοῦ φόρου. Ἀκόμη ὀρίζω, ὅτι ὁ Καθηγούμενος, ὅπου ἤθελε βαλθῇ ἀπὸ τὸν στρατηγὸν καὶ κριτήν, νὰ κάμνῃ ὅλας τὰς ἑορτάς τοῦ Σωτῆρος με φωταυχίας. Ἀπὸ δὲ τὸ περισσεύμα τοῦ εἰσοδεύματος, μόνον νὰ διατρέφωται πέντε ἀδελφοί, ὁ Παπᾶ Θεόδωρος ὁ ξυλάνθρωπος, καὶ ἄλλοι τέσσαρες. Ἐκεῖνοι δὲ ὅπου δουλεύουσιν εἰς τὸν ναόν, ἡγοῦν τὸ χωρίον τοῦ Περισοῦ, τὸ τὸ ὁποῖον μοῦ ἔδωκεν ὁ ἅγιος στρατηγός, θέλω νὰ εἶναι ἄγχιτοι

καὶ ἀπείρακτοι ἀπὸ κάθε ἔνα. "Ο,τι δὲ ὁ στρατηγός, καὶ ὁ κριτὴς ἤθελαν κάμῃ μετὰ τὸν θάνατον ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, νὰ κάμῃ καὶ ὁ Θεὸς μετὰ αὐτοὺς εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. "Οποῖος δὲ ἐκεῖνος ἤθελε παρακούσῃ τούτους τοὺς λόγους ἐμένα τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὁ Σωτὴρ καὶ ἡ Παναγία Θεοτόκος νὰ τοῦ τὸ ἀνταποδώσῃ. "Ορκίζω εἰς τὸν Θεὸν τὸν βασιλικὸν Πρωτοσπαθάριον, καὶ κύρ Δημήτριον Πρωτοσπαθάριον, ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο νὰ κρατοῦσι τὴν Διαθήκην μου, τὴν ὁποίαν νὰ τὴν βουλώσουσι μετὰ μολυβδόβουλλαν, καὶ νὰ στέκεται εἰς φύλαξιν σιμᾶ εἰς αὐτούς, διὰ νὰ ὁδηγήσῃ ὁ Θεός, νὰ φυλαχθοῦσιν ὅλα τοῦτα, ὅπου ἐγὼ ἐσχεδιάσα εἰς τὸ τετράδιον.

(Τέλος τῆς ἰδιογράφου Διαθήκης τοῦ "Οσίου)

Ἰδοὺ τὰ θαύματα τοῦ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΩΝΟΣ, εὐρεθέντα τετυπωμένα ἐν Βενετίᾳ κατὰ τὸ 1800.

Κάποιος ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς ἐδικούς μας καὶ τροφίμους μας, ὁποῖος ἑκατοῖκα σιμᾶ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, πειραζόμενος ἀπὸ πνεῦμα ἀκάθαρτον, τὸν ἔφεραν δεμένον οἱ γειτόνοι του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Μάκαρος. Τὸ ὁποῖον πνεῦμα ἀκάθαρτον δὲν ἄφινεν ὁλότελα τὸν δαιμονισμένον, ἀλλὰ τὸν ἐτάραζε καὶ ἀσπλάγχνιζε, καὶ ἀνάγκαζε νὰ καταξέσκιζῃ, καὶ νὰ κατασπᾶ ὅ,τι ἤθελε πιάσει εἰς τὸ χεῖρι του. Ὁ ὁποῖος δαιμονισμένος πάραντα, ὅπου ἔγγιζεν εἰς τὴν κιβωτὸν τοῦ Ἀγίου καὶ ἐχρίσθη μετὰ τὸ μύρον, ὅπου ἀπὸ αὐτὴν ἔβλυζεν, ἐν τῷ ᾧα ὁ Δαίμονας ἐχάθη καὶ ἔφυγεν ἀπὸ λόγου του, καὶ ἔμεινεν γιερός, ὥσάν νὰ μὴν ἤθελε ποτὲ παιδευθῇ καὶ φθαρθῇ ἀπὸ ἐκεῖνον. Τὸν ὁποῖον δαιμονισμένον οἱ ἐδικοί του ἐπῆραν ἀσπασίως φρόνιμον καὶ σώφρονα, καὶ ἐγύρισαν εἰς τὸ σπῖτι των, δοξάζοντες τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο μὲν τὸ θαῦμα εἶναι τοιοῦτον, ἀμὴ ἄλλο ἀκόμη ὅχι ὀλιγότερον ἀπὸ τοῦτο, ἀμὴ παραδοξότερον ὁ λόγος θέλει τὸ φανερώσῃ.

Ἔτερον θαῦμα.

Κάποιος ἄνθρωπος ἑκατάγετο ἀπὸ μίαν χώραν λεγομένην Πλαγίαν, εὐρισκομένην εἰς τὰ σύνορα τῆς Κορίνθου, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἐπειράζετο ἀπὸ μεγάλην μανίαν δαιμονικήν. Καὶ τόσον ἐκατακυριεύθη καὶ αὐθεντεύθη ἀπὸ τὸν δαίμονα, ὥστε ὅπου ἐξέσκιζε τὰ ῥοῦχά του καὶ ἔτρεχεν εἰς τοὺς γκρεμοὺς καὶ λάκκους, ἀν καὶ ἐξόριπτετο εἰς τὰ νερά, πολλαῖς βολαῖς ἀκόμη ἐμπαινεν εἰς τὰ μνήματα, καὶ ἐκαταπάτουε τὴν τέφραν καὶ κόνιν, ἀντάμα μετὰ τὰ λείψανα τῶν ἀποθαμένων. Ἀκόμη ἐπλανᾶτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἐκεῖνους ὅπου ἤθελαν ἀπαντήσῃ, ἐκατάτρωγε καὶ ἐκατεξέσκιζε τοὺς μετὰ τὸ δόντιά του. Ἀκόμη περιπατῶντας ἀπὸ τὰ βουνά, ἀφρίζετο τὸ στόμα του, καὶ τὴν γλῶσσάν του ἔδειχεν ἄκοσμα καὶ ἄσχημα. Ἀλλὰ καὶ τοῦτος ἔστωντας καὶ νὰ ἐφέρθη εἰς τὴν λάρνακα τοῦ Μάκαρος, καὶ ν' ἀλειφθῇ μετὰ τὸ μύρον, ὅπου ἀπὸ αὐτὴν ἔβλυζε, πάραντα ἐλευθερώθη ἀπὸ τὸ πονηρὸν πνεῦμα. Ὁ ὁποῖος δαιμονισμένος ἔστωντας καὶ νὰ εὕρῃ μετὰ τοιοῦτο μέσον ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸ κακόν, ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ λόγου του οὐκ ὀλίγον μέρος εἰς ἀρετὴν, ἔστωντας καὶ νὰ κάμῃ τέτοια ἀντα-

μοιβὴν εἰς τὸν Ἅγιον, νὰ ἐνδυσθῇ τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα. Ὁ δὲ λόγος θέλει νὰ φανερώσῃ πόσῃν χάριν ὁ Ἀγωνοθέτης Θεὸς ἐπιμέτησεν εἰς τὸν Ὅσιον διὰ τοὺς κόπους του.

Ἔτερον θαῦμα.

Κάποια γυναῖκα Σπαρτιάτισσα, με φθόνον τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἐκρατήθη ἀπὸ τὰ ποδάρια της, εἰς τόσον ὅτι ἐμποδίσθη ἀπὸ τὰ ὀπίσθια μέρη τῶν ποδαρίων, τὰ λεγόμενα ἀντζαῖς, καὶ δὲν ἐδύνετο, ἀλλὰ ἔμπετο, καὶ ἐσύρνετο μετὰ τὰ γόνατα εἰς τὴν γῆν, ὥσάν τὰ τετράποδα, ἔστωντας καὶ ἡ ὑπηρεσία τῶν ποδαρίων της νὰ ἐχάθη παντελῶς. Διὰ τὴν ὁποίαν συμφορὰν τὸ Γύναιον ἐκρίνετο πολλὰ ἄξιον συμπαθείας, καὶ παρακλήσεως τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν ἀπὸ τοῦτον μόνον τὸν ἀληθινὸν ἰατρόν, καὶ ἀπλήρωτον θεραπευτὴν. Εἰς τί καὶ τρόπον ἡ γυναῖκα ἔλαβε τὴν ὑγίαν της, ὁ λόγος τὸ φανερώνει. Ἐκοίτετο ἡ ταλαίπωρος γυναῖκα ἀπὸ κάτω ἀπὸ ταῖς καμάραις ἐκείνου τοῦ ἱεροῦ φροντιστηρίου καὶ διδασκαλείου τῶν ἀρρώστων. Ἡ ὁποία ἔχυνε δάκρυα καὶ ἔκραζεν ἐλεημοσύνην, παρακαλοῦσα τὸν Ἅγιον, νὰ λάβῃ τὴν ὑγίαν της. Μία λοιπὸν ἀπὸ ταῖς νύκτας, ἔστωντας καὶ νὰ φέγγῃ τὸ φεγγάριον, τῆς ἐφαίνετο νὰ κατεβαίνει ἀπὸ ταῖς σκάλας τοῦ θείου Ναοῦ ἕνας καλόγηρος, ὁ ὁποῖος ἦρχετο πρὸς τοῦ λόγου της κρατῶντας εἰς τὸ χεῖρ τοῦ μίαν ῥάβδον, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔγγισε τὴν γυναῖκα, λέγωντάς της, ὦ γυναῖκα, συγκώσου ἀπάνω καὶ στάσου εἰς τὰ πόδια σου. Ἐκείνη δὲ ἀνταποκρίθηκεν αὐτῷ, λέγουσα μετὰ λιγυρὰν καὶ συμπαθητικὴν φωνήν. Πῶς δὲν ἡμπορῶ νὰ σηκωθῶ, διατὶ εἶναι πολὺς καιρὸς, ὅπου εἶμαι κρατημένη ἀπὸ τὰ ποδάρια μου, καὶ ἔχασα ὀλοτελῶς τὴν αὐτῶν κίνησιν. Ὁ δὲ Μοναχὸς ὅπου τῆς ἐφάνη, ἐμεταγύρισε τὸν λόγον του δυνατωτέρα τῇ φωνῇ, λέγοντάς της. Σηκώσου, σηκώσου ἀπάνω, ὦ γύναιον ταλαίπωρον, διατὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, μετὰ τὸ μέσον τῆς ἐπικλήσεως καὶ δεήσεως τοῦ Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε, σὲ ἰάτρυσεν. Ἡ δὲ γυναῖκα πάραυτα ἐλευθερώθη ἀπὸ τὴν ἀσθενεῖαν καὶ ἐσηκώθη ἀπάνω, ἔχουσα καλὴν κίνησιν καὶ δύναμιν τῶν ποδαρίων της, ἔχουσα αὐτὰ στερεά, καὶ περιπατοῦσα ὥσάν Ἐλάφιον, καὶ πάραυτα τὴν σκάλαν ἀναβαίνουσα. Ὁ δὲ ἰατρὸς ἐγένεν ἄφαντος. Ἐκείνη δὲ ὥσάν με φωναῖς ἀσημεῖωταις ἔκραζε μεγέλα τό, **Κύριε ἐλέησον** καὶ τό, **Δόξα σοι, τοῦ Θεοῦ Ἁγίου.**

Καὶ ἔστωντας νὰ ἔλθῃ εἰς ἔκστασιν ἀπὸ τὴν χαρὰν της, ὀλίγον ὕστερον ἐξύπνησεν ἀντάμα μετὰ ταῖς φωναῖς. Ἐτρεξε δὲ ὅλη ἡ χώρα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Μάκαρος, οἱ ὅποιοι βλέποντες τὸ θαῦμα ὅπου ἐγίνει, ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ ἐπαινοῦσαν τὸν θεράποντα Αὐτοῦ Ἅγιον Νίκωνα. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ὥραν ἠκολούθησε πάλιν ἄλλο θαῦμα.

Κάποια γυναῖκα, ἐντόπια, καὶ τῆς αὐτῆς γῆς, ὅπου εὐρίσκετο τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου, ἦτον βαρυνομένη καταπολλὰ ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ Καρκίνου καὶ ἐκινδύνευεν εἰς θάνατον. Τούτῃ δὲ ἡ ἀρρώστια τὸν καιρὸν ἐκείνον σιμᾷ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἦτο ἀνιάτρευτος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀρρώστος γυναῖκα ἤκουσε τὸ παραπάνω θαῦμα παραδόξον, δὲν ἀμέλησε, μήτε ὠκνευσε διὰ νὰ γυρεύσῃ τὸ καλὸν της, ἀλλὰ μετὰ καλαῖς ἐλπίδες, καὶ μετὰ βεβαίαν πίστιν ἔστωντας καὶ νὰ καταπεισθῇ πρῶτον, ἐπήγαινε καὶ αὐτὴ εἰς τὴν γλήγορον βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, καὶ γλήγορα ἐφθασε τὸν θεῖον Ναόν. Ἡ ὁποία μόνον ὅπου ἀλείφθηκε μετὰ τὸ θεῖον μύρον (ὦ Χριστέ τῶν μεγάλων σου!) τὸ μέρος ὅπου ἔκαμνε τὸν πόνον, κατὰ πολλὰ, καὶ ἔξω ἀπὸ ταῖς ἐλπίδες ἀνιάτρευτον, καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ καλλήτερον. Διὰ τὰ πάραυτα τὸ σκουλήκιον ἐσφώφησε, καὶ ἐκείνη τέλος ἰατρεύθη, ὥστε πούπετε δὲν ἔμεινε σημάδι τοῦ πάθους. Σιμᾷ εἰς τοῦτα ἀκόμη ὁ λόγος θέλει νὰ διηγηθῇ μεγαλότερα καὶ παραδοξότερα, καὶ ἀκούσατε.

Κάποιος ἄνθρωπος ἐντόπιος, κάτοικος εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, μετὰ φθόνον τοῦ ἀναπτοῦ ὀφειδίου ἤγουν τοῦ διαβόλου, ἐδέχθη εἰς τὰ ἀντερά του μέσα ὀφειδίον αἰσθητόν, τὸ ὁποῖον ἐκατέτρωγε καὶ ἐκατεσπάρασε τὰ σωθηκά του· ὁ ὁποῖος ἄνθρωπος ἦτο ἄξιος δακρύων καὶ συμπαθείας διὰ τὴν συμφορὰν, διατὶ τὸ κακὸν του ἦτο ἀπολέμητον καὶ ἀνιάτρευτον καὶ ἀβοήθητον ἀπὸ κάθε λογῆς ἀνθρωπίνην δύναμιν. Ὁ δὲ θάνατος ὅπου ἀπὸ ὅλους διώχνεται, αὐτὸς τὸν ἐπεθύμα. Ἀλλὰ καὶ τοῦτος ἀκόμη ἀπόλαυσε τὴν μεγάλῃς θαυματουργίας, καὶ ἐλευθερώθη ἀνέλπιστα ἀπὸ τοῦτον τὸν μεγάλον κίνδυνον καὶ ὅπου ὁ λόγος θέλει τὸ φανερώσῃ. Ἐστωντας καὶ φήμῃ μεγάλη τὴν παρηκολούθησε εἰς ὀλίγον νὰ διατρέξῃ καὶ νὰ γεμίσῃ ὅλην σχεδὸν τὴν χώραν, τὰ ὁποῖα θαύματα, καθημερῶσιον ἐγίνονταν εἰς τὸ θεῖον ἱερὸν τέμενος τοῦ Μάκαρος. Ἀκόμη καὶ τοῦτος ὁ ἀσθενής, ὅπου ἐκινδύνευε τὸ ὕστερον, ὑπήκουσεν εἰς αὐτὰ τὰ θαύ-

ματα. Ὁ ὁποῖος παρευθὺς μὴ χάνωντας τὸν καιρὸν του, τρέχοντας, ἀνέβη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου. Καὶ σιμώνοντας εἰς τὸ μνημῖα του, ἐφώνασε σπλαγχνικά, καὶ τὸν Ἅγιον μὲ θερμὰ δάκρυα ἐπαρακάλει νὰ τὸν ἰατρεύσῃ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀσθένειαν. Ἐπειδὴ καὶ μὲ συχνὰ δαγμάματα τοῦ ὀφειδίου πειραζόμενος, μεγάλητερους καὶ δυνατώτε-
ρους τοὺς πόνους τοῦ ἔκαινε. Καὶ κατὰ τὸ γεγραμμένον, περιτριγυ-
ριζόμενος μὲ τοὺς πόνους τοῦ ἄδου, ἠναγκάζετο μὲ ταλαίπωρον καὶ οἰκτρὸν θάνατον νὰ ἐξεψυχήσῃ. Ἀφ' οὗ δὲ λοιπὸν καὶ ἀπὸ τὴν συ-
χνὴν ἀνάγκην ἐγεννήθη εἰς αὐτὸν τὸν κακορροϊζοικον μεγάλη ταραχή,
ἄρχησιν σχεδὸν καὶ αὐτὴ ἡ φλέβα τοῦ αἵματος νὰ κόπτεται. Αὐτὸς
δὲ ὁ ἄθλιος πιάνοντας τὸ κανδήλιον, ὅπου ἐκρέμετο ἐμπροστὰ εἰς
τὸ κηβούριον τοῦ Ἁγίου (ἐδίψα γὰρ κατὰ πολλὰ) χύνεται δὲ εἰς τὸ
στόμα του. Καὶ πάραντα (ὦ Θεὲ μεγαλοδύναμε) ἔπιασέ τον καχεξία
(ἵγουν ἀσθένεια, ὅπου χαλνᾷ τὰ φαγητὰ εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἄν-
θρώπου) καὶ ἀναγκασμὸς εἰς τὸ νὰ ξεράσῃ καὶ ἀπὸ τὸ μέγαλον λιγ-
γισμόν, ἄρχισε νὰ ξερονᾷ, καὶ καθὼς εὗγανε ἔξω τὰ ξεράσματα,
ἀντάμα εὗγῃ καὶ τὸ ὀφείδιον ζωντανόν, καὶ κινούμενον καὶ ἐπάνω
εἰς τὴν γῆν συρρόμενον, ἕως τῆς ἱερᾶς θήκης τοῦ Ἁγίου, τὸ ὁποῖον
ἀφοῦ ἐκεῖ ἐφθασεν ἐπόνεσε, καὶ ἐσυμαζώχθη, καὶ ἔτι ἀπέθανεν. Ὁ
δὲ μοναχὸς, ὅπου εἶχε τὴν ἐγνόαν τῆς ἁγίας θήκης, ὡσὰν εἶδε τοῦτο
τὸ παράδοξον θαῦμα, ἐθαύμαζε. Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐσήμανε τὸ σημαν-
τήριον, καὶ ἐσυμαζώχθη ὅλος ὁ λαὸς τῆς χώρας εἰς τὸν ναὸν τοῦ
Ἁγίου. Ὁ ὁποῖος Μοναχὸς ἐκρέμασεν εἰς ὑψηλὸν τόπον τὸ ὀφείδιον
φανερῶς, καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διηγᾷται τὸ παράδοξον Θαῦμα. Καὶ
ὅλη ἡ χώρα ἐσύντρεχαν εἰς τὴν φωνὴν τῆς μεγαλουργίας παρακι-
νούμενοι ἀπὸ τὸ κυττάξιμον θαυμάζοντες τὸ θαῦμα καὶ δόξαν εἰς
τὸν Θεὸν ἀναπέμποντες, καὶ τὸν Αὐτοῦ θεράποντα μεγαλύνοντες,
ἐκεῖνος δὲ ὅπου ἀνέλπιστα ἐλευθερώθη ἀπὸ τέτοιον κίνδυνον, ἐγύ-
ρισεν εἰς τὸ σπῖτι του μὲ χαρούμενην ψυχὴν, διηγούμενος εἰς ὅλους
τὸ θαῦμα, ὅπου ἐγένηκεν εἰς αὐτόν, καὶ δοξάζοντες τὸν ἀληθινὸν
Χριστόν, καὶ Θεὸν ἡμῶν, διατὶ αὐτίνου πρέπει ἡ δόξα ἀντάμα μὲ
τὸν ἄναρχόν του Πατέρα, καὶ πανάγιον καὶ ἀγαθὸν καὶ ζωοποιόν
του Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντα καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

Τέλος τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Νίκωνος.

Ἀναγράφομεν αὐτολεξεῖ ἐκ τοῦ Συναξαριστοῦ περὶ τοῦ
Ὁσίου Νίκωνος τὰ ἐξῆς (ιδεὲ σελίδα Συναξαρ. 301
ἔκδοσις ἐν Ζακύνθῳ 1868).

«Οἱ Λακεδαίμων οὐδαμῶς Δαίμων λάκοι.

»Σοβεῖ γὰρ αὐτὸν τοῖς τεραστίοις Νίκων.»

Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Ἀρμενίων, υἱὸς Μεγι-
στάνου τινός. Ἀκούσας δὲ τὴν θείαν φωνὴν τοῦ Κυρίου, τὴν λέ-
γουσαν· «Πᾶς ὃς ἀφῆκε, πατέρα ἢ μητέρα, ἑκατονταπλασίονα λή-
ψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει,» ἀφῆκεν ὅλα διὰ τὸν Χρι-
στὸν καὶ ὑπῆγεν εἰς Μοναστήριον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔδειξε πᾶσαν ἀσκη-
σιν ἀρετῆς ὁ ἀοίδιμος, καὶ ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς ἄλλους Μοναχοὺς
μὲ τὴν ἄκραν σκληραγωγίαν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατήρ του ἔμαθεν ὅτι
εὗρίσκετο εἰς Μοναστήριον, ἔστειλεν εὐθὺς καὶ ἠρεῖνα ὅλα τὰ τῶν
Μοναχῶν ἱερὰ καταγώγια. Ὅθεν ὁ Ὁσῖος τοῦτο μαθὼν, ἐξῆλθε
τοῦ Μοναστηρίου ἐκείνου καὶ περιήγετο ὅλην τὴν Ἀνατολήν, κη-
ρύττων εἰς ὅλους καὶ λέγων, «**Μετανοεῖτε**,» διὰ τοῦτο ἔλαβε καὶ
τὴν ἐπωνυμίαν, τὸ νὰ ἐπωνομάζεται δηλ. ὁ **Μετανοεῖτε**. Ὑπῆγε
δὲ καὶ εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, καὶ ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν Πελοπόν-
νησον καὶ ἀφοῦ περιῆλθεν ὅλας τὰς πόλεις καὶ χώρας τῆς Πελο-
ποννήσου, ὑπῆγεν ὕστερον εἰς τὴν πόλιν τῶν Λακωνίων· ἐν αὐτῇ δὲ
τελέσας διάφορα θαῦματα, ἔκτισε Ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος
ἡμῶν Χριστοῦ. Ὅθεν μονάσας ἐκεῖ μέχρι τέλους, ἀπῆλθε πρὸς ὃν
ἐπόθει Χριστόν, ἵνα λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν τῆς ἀσκήσεως στέφανον.

Ἴδου τί γράφει ὁ Κ. Παπαροηγόπουλος ἐν τῷ τετάρτῳ
τόμῳ σελὶς 127 τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους
περὶ τοῦ Ὁσίου Νίκωνος.

«Προσέτι ἐπρονόησεν ὁ Νικηφόρος (ὁ Φωκάς) περὶ τῆς διαδό-
σεως μὲν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, παρὰ τοῖς Μωαμεθανοῖς τῆς
Νήσου, περὶ τῆς ἀναζωπυρώσεως δὲ τῆς πίστεως ταύτης καὶ παρὰ
τοῖς ἰθαγενέσι, παρ' οἷς αὕτη πολυειδῶς ἐνοθεύθη κατὰ τὴν μα-
κρὰν ἐκείνην μωαμεθανικὴν κυριαρχίαν. Ἐπὶ τούτῳ ἦλθε τότε εἰς

1). Ἦτοι, ὅπου κῆται ἡ Λακεδαίμων, ἐκεῖ δὲ ἡγεῖ (τοῦτο γὰρ δηλοῦ τὸ
λάκοι), οὐδὲ λαλεῖ τελείως καὶ γρηγοροδοτεῖ πλέον ὁ Δαίμων· ἐπειδὴ ὁ Νίκων
τὸν διώκει ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὰ θαυμάσια, τὰ ὅποια ἐνεργεῖ.

Κρήτην ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν Νίκων ὁ ἐπικαλούμενος **Μετανοεῖτε**, ὅστις ἐκήρυξε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἠνώρθωσε τὰς πεπτωκυίας ἐκκλησίας, καὶ ἀνήγειρεν ἄλλας νέας, ὧν ἐπιφανεστάτη ὑπῆρξεν ἡ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Φωτεινῆς.»

Ἴδου τί γράφει τὸ Μέγα Ὁρολόγιον. (Ἐκδοσις Βενετίας 1870 ἰδὲ σελ. 233). Περὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νίκωνος τοῦ Μετανοεῖτε.

Ὁ ὅσιος **Νίκων** κατήγετο ἐξ Ἀρμενίας, υἱὸς μεγιστάνου τινός. Καταλιπὼν δὲ καὶ γονεῖς καὶ πατρίδα, περιήρχετο τὰ ἀνατολικά μέρη, βοῶν πρὸς πάντας τὸ **Μετανοεῖτε**, ἀφ' οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβε. Τέλος δὲ καταντήσας εἰς Λακεδαίμονα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ναὸν ἐκεῖ ἀνεγείρας Χριστῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν, καὶ ἐν αὐτῷ μέρει τέλους μονάσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον περὶ τὰ τέλη τοῦ Θ' αἰῶνος.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Κάτοχοι τοῦ Πρακτορείου ἀναλαμβάνομεν ἀποστολὴν φύλλων εἰς οἰονδήποτε χωρίον ἢ κωμόπολιν, ταχυδρομικῶς καὶ μὴ. Ἐπίσης πωλεῖται καὶ χάρτης Ἐφημερίδων κατ' ὀκτῶν.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ

Τὸ ἡμέτερον κατάστημα ἀντιπροσωπεύει ὅλα τὰ ἐν Ἀθήναις βιβλιοχαρτοπωλεῖα καὶ λαμβάνει πᾶν ὅ,τι βιβλίον ἐκδίδεται.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ

7.-ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.-7—ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΟΝ :

μὲ Μηχανήματα νεωτάτου συστήματος, τῶν καλλι-
τέρων Ἐργοστασίων τῆς Εὐρώπης.

μὲ μεγάλην ποικίλιν Στοιχείων, ἑλληνικῶν καὶ
γαλλικῶν, καὶ λοιπῶν τυπογραφικῶν εἰδῶν, ἀπάντων
προμηθευθέντων ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης.

ΔΗΛΟΙ, ΟΤΙ :

ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν οἰασδήποτε τυπογραφικῆς
ἐργασίας, ἑλληνικῆς τε καὶ γαλλικῆς :

Ἑφημερίδας, Περιοδικὰ, Συγγράμματα,
ἐντυπα Ὑδαυρῶν καὶ Ἑταιριῶν κλπ. κλπ.

ΚΑΙ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ :

ἐργασίαν ἐπιμελεημένην, ἐκτέλεσιν ταχεῖαν καὶ

ΤΙΜΑΣ ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΑΣ

Σημ.—Ἐκτυπῶνται ἤδη ἐν τῇ ἄνω Τυπογραφείῳ αἱ ἐφημερίδες :
Ἀθῆναι, Ἀκρόπολις, Ἑστία, Ἡμερησία.—Περιοδικὰ : Πλούτος.—Συν-
γράμματα : Τὰ 12 Μηνεῖα, λαϊκὴ ἐκδοσις ὑπὸ Π. Παρασκενοπούλου καὶ
πληθὺς ἄλλων μικροεργασιῶν.

ΒΙΒΛΙΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Κ. Γ. ΣΤΑΣΙΝΑΚΗ

ΕΝ ΣΠΑΡΤΗ

...

ΠΛΗΡΕΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ βιβλία ἥτοι Νομικά, Ἱστορικά, Φιλολογικά, Ἐκκλησιαστικά, Θρησκευτικά, Ἱστορικά, Μυθιστορήματα, Λεξικά, Μέθοδοι πρὸς ἐκμάθησιν γλωσσῶν, Βιβλία τοῦ Λαοῦ, Μουσικά τεμάχια καὶ Μέθοδοι Μουσικῆς, Περιοδικὰ διάφορα, Φιγουρίνια Μοδιστῶν, Διδακτικά Ὅργανα, κλπ. κλπ.

ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΟΝ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Περιέχον εἰς μεγάλην οὐρίαν ὅλα τὰ εἶδη τῆς γραφῆς.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν ᾧ ἐκτυπούνται Ἀγγελίαι, Ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων, προσκλητήρια καὶ ἀναγγελτήρια γάμων, Κηδειῶν καὶ Μνημοσύνων, Ἐπισκεπήρια μετὰ διαφόρων ζωμῶν στοιχείων καὶ στιγμαιοῦς.

ΤΜΗΜΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

Διαρκῶς εὐρίσκονται εἰζόνες διάφοροι πρὸς στολισμὸν γραφείων καὶ οἰκῶν, καὶ εἰκόνες Ἁγίων διάφοροι καὶ διαφόρων μεγεθῶν.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Κάτοχοι τοῦ Πρακτορείου ἀναλαμβάνουσιν ἀποστολὴν φύλλον εἰς οἵονδήποτε χωρίον ἢ ζωμόπολιν, ταχυδρομικῶς καὶ μὴ. Ἐπίσης πωλεῖται καὶ χάρτης ἐφημερίδων καὶ ὁκῶν.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ

Τὸ ἡμέτερον κατάστημα ἀντιπροσωπεύει ὅλα τὰ ἐν Ἀθήναις βιβλιοχαρτοπωλεῖα καὶ λαμβάνει πᾶν ὅτι νέον βιβλίον ἐκδίδεται.

~~~~~  
**ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΩΝ 20**  
~~~~~